

La frase del dia



“Jorge Fernández Díaz no coneix la llei, no respecta l'Estatut d'Autonomia... Hauria de marxar, d'anar-se'n a casa per inútil”

Juan Manuel Sánchez Gordillo, DIPUTAT D'IU AL PARLAMENT D'ANDALUSIA I ALCALDE DE MARINALEDA

A la tres

Carles Ribera
cribera@elpuntavui.cat



Ainaud

Desconec si als altres països passa, però a Catalunya els nostres caps pensants han tingut durant anys una aver-sió malaltissa a barrejar-se amb el poder per por de ser etiquetats com a intel·lectuals orgànics. Fins i tot la majoria dels que han acceptat càrrecs ho han fet amb un cert sentiment de culpabilitat mercenària. Això, certament, es detecta més en el sector de lletres que no pas en la intel·lectualitat científica, més acostumada a entendre que el poder també és una font de recursos que fomenta l'avenç de la humanitat.

En el camp de la cultura i el pensament, en canvi, s'ha imposat una tradició acadèmica hipercrítica que, sovint instal·lada còmodament en poltrones i càtedres sostingudes a compte de l'era-ri comú, considera que el poder és intrínsecament sospitos de totes les mal-

“El senyor Ainaud va ser un model de savi compromès des de la vocació de construir”

datos i que la política convencional és una activitat vulgar i menyspreable per naturalesa. Unes conviccions que, si em permeteu la gosadia, trobo perillósament frontereres amb el pensament elitista i alhora amb un populisme il·lustrat que sol generar alternatives a la democràcia bastant pitjors que la malaltia que intenten guarir.

Escriu tot això pensant en el senyor Ainaud de Lasarte. Ell no era pas d'aquests intel·lectuals sistemàticament contestataris sinó que va ser un erudit al servei de la ciutadania que, quan va caler, va actuar des d'una ideologia política concreta. S'hi pot combregar o no, amb el senyor Ainaud, però com a model cívic representa un perfil de savi compromès des de la vocació de construir, que és una vocació ni necessàriament acrítica, ni compulsivament repatània.

EDITORIAL

Suport per al pacte fiscal i molt més

■ El president de la Generalitat, Artur Mas, ha demanat expressament a la ciutadania un “pronunciament explícit” en favor del pacte fiscal abans d'enfrontar-se, previsiblement aquest final d'estiu o principi de tardor, amb Mariano Rajoy en una negociació que es preveu o dura o, directament, infructuosa. La crida a la població feta pel president del país denota, d'entrada, una voluntat política clara de defensar el text aprovat pel Parlament de Catalunya, perquè cal suposar que Mas no demanaria el suport popular si no fos per passar a l'acció decidida cap a la consecució del pacte fiscal.

No hi ha dubte, tanmateix, que la Generalitat compta, enquestes i sondejos a banda, amb un suport reiterat i legítim d'una majoria folgada del Parlament de Catalunya, que és la màxima representació de la sobirania del poble català. Mas té la gran missió de portar a Madrid un acord parlamentari sòlid, tot i que molt legítimament pot demanar una demostració pública de la ciutadania per tal que l'Estat espanyol vegi que aquest mandat del Parlament té un poble al darrere, no només legalment parlant.

La petició del president, tanmateix, si pot tenir un problema és que faci curt. Perquè bona part dels catalans i catalanes que estan més mentalitzats i conscienciats en defensa de la dignitat nacional ja no es conformen amb demanar el pacte fiscal sinó que, directament, estan convençuts que allò que necessita Catalunya és la independència. Per tant, els representants del poble podran viatjar a Madrid amb la seguretat que té una ciutadania disposada a fer-los costat en el pacte fiscal i en el que calgui quan tornin amb les mans buides.

El timbal

Prevenció

Ara fa uns mesos el conseller d'Interior, Felip Puig, va enviar tota la canalla a casa perquè havia nevat en zones no habituals i per evitar polèmiques anteriors. No va nevar més i els nens van tenir un dia de festa que haurien pogut passar a l'escola i els pares van haver de fer mans i mànigues per combinar la feina i la cura dels infants. Aquesta setmana, el mateix conseller ha posat la por al cos dels catalans per una onada de calor que, sí, ha batut alguns rècords, però que per a la majoria no ha passat de ser un episodi més que típic de l'estiu. L'incendi de la Cerdanya demostra que l'estat dels boscos fa patir i potser també hi ha una part de la ciutadania que necessita que li repeteixin que no ha de fer esport al migdia o ha de beure aigua, però estem convertint fets normals en excepcionals.

Joan Rueda



Desclot L'“exili basc”

Apoc a poc una vella reivindicació de sectors pròxims al PP ha anat prenent cos. Afirmar el govern de Rajoy que resoldrà “el problema” aquesta mateixa tardor. L'executiu presentarà una reforma legal perquè puguin votar al País Basc aquells que se'n van anar pressionats o amenaçats per ETA. La pretensió té aires de reparació, però podria ser

alguna cosa més. Una distorsió democràtica. Una anomalia propiciada des de l'Estat. Per entendre la gravetat de la sospita només cal fer una ullada als comentaris –oficials o privats– que solen acompanyar la proposta. I constatar, a més, que no només podran exercir el seu dret a vot aquells que, havent estat empadronats a Euskadi, acreditin amb cartes

d'extorsió, denúncies o atestats judicials que se'n van haver d'anar a la força, sinó també els que es limitin a fer una declaració jurada. I els seus descendents. Igualment és del tot sospitosa la quantitat de persones empadronades fora del País Basc que es podrien acollir a aquest dret: entre 200.000 i 300.000. Reparació o distorsió?

Vicent Sanchis

